

מדוע עלי העץ כחלים / ו' אוסייבה

(עבדה : חגית אהרונוף)

סוּנְיָה וְדָנָה לוּמְדוֹת בְּאוֹתָהּ כְּתָהּ. לְסוּנְיָה יֵשׁ קִלְמֵר וּבוֹ עֲפְרוֹנוֹת צְבָעוֹנִיִּים רַבִּים, וּלְדָנָה – רַק אַרְבָּעָה צְבָעִים: אָדָם, כָּחַל, צָהָב וּוְרָד. יוֹם אֶחָד, כְּשֶׁהִילָדִים בְּכֶתֶה הָיוּ עֲסוּקִים בְּצִיּוֹר, בְּקִשָּׁה דָּנָה: "סוּנְיָה, הַשְּׂאִילִי לִי עֲפְרוֹן יָרֵק." סוּנְיָה שְׁתַּקָּה רָגַע וְאַחַר-כֵּן עָנְתָה:

5 "הֵייתִי נוֹתֵנֶת לָךְ בְּרָצוֹן, אֲבָל עָלִי לְשֶׁאֵל אֶת אִמִּי." לְמַחֲרַת נִפְגְּשׁוּ הַבָּנוֹת בְּדַרְכָן לְבֵית-הַסֵּפֶר. סוּנְיָה חֲשָׁבָה שֶׁדָּנָה שְׂכַחָה אֶת עֲנִנּוֹ הָעֲפְרוֹן, אֵךְ דָּנָה פָּנְתָה אֵלֶיהָ וּשְׂאָלָה:

"סוּנְיָה, הֲאֵם שְׂאֵלְתְּ אֶת אִמִּי?"

חֲפָשָׂה סוּנְיָה תַרוּץ וְעָנְתָה: "אִמִּי הִסְפִּימָה, אֵךְ עָלִי לְשֶׁאֵל אֶת אָחִי, כִּי הוּא זֶה שֶׁנָּתַן לִי אֶת הַצְּבָעִים לְיוֹם הַלְדָתִי." כֵּן אָמְרָה סוּנְיָה וְהִשְׁפִּילָה אֶת עֵינֶיהָ. לְמַחֲרַת שׁוּב נִפְגְּשׁוּ הַיְלָדוֹת, וְשׁוּב אָמְרָה דָּנָה: "סוּנְיָה, בְּאֵמֶת לֹא נָעִים לִי לְשֶׁאֵל..." אֲבָל דָּנָה לֹא הִסְפִּיקָה לְסַיֵּם אֶת הַמְשָׁפֵט, נִכְנָסָה סוּנְיָה לְדַבְרֶיהָ וְאָמְרָה: "אֵת רוּצָה לְדַעַת עַל הָעֲפְרוֹן? וּבְכוֹן, אָחִי הִרְשָׁה לִי, אֵךְ הָאֵמֶת הִיא שְׂאֵנִי חוֹשֶׁשֶׁת."

15 "מָמָה?" שְׂאָלָה דָּנָה.

"אֲנִי חוֹשֶׁשֶׁת שֶׁתִּשְׁבְּרִי אֶת הָעֲפְרוֹן," עָנְתָה סוּנְיָה בְּאִי-רָצוֹן.

"אֲשַׁתְּמֵשׁ בּוֹ בְּזִהִירוֹת," הִבְטִיחָה דָּנָה.

"טוֹב," אָמְרָה סוּנְיָה, "אֵךְ זָכְרִי: אַל תְּחַדְדִי אוֹתוֹ, אַל תִּלְחָצִי עָלָיו, אַל תִּנְיַחִי בְּפִיד אֶת קִצְהוֹ, וְאַל תִּצְיָרִי בּוֹ יוֹתֵר מִדִּי."

20 "לֹא אֲצִיֵר בּוֹ יוֹתֵר מִדִּי," הִבְטִיחָה דָּנָה. "עָלִי לְצַבֵּעַ רַק כְּמָה עָלִים שְׂצִירְתִּי."

"בְּסֵדֶר," עָנְתָה לָהּ סוּנְיָה. "אֲנִי מְקוּוֹה שְׂאִין יוֹתֵר מִדִּי עָלִים בְּעֵץ שְׂלָךְ."

סוּנְיָהּ הוֹשִׁיטָה לְדָנָה אֶת הָעֶפְרוֹן, אֵךְ דָּנָה לֹא לָקְחָה אוֹתוֹ. הִיא רַק אָמְרָה
בְּקוֹל רִפָּה: "תּוֹדָה, אֵין לִי כֶבֶד צָרָךְ בְּעֶפְרוֹן."

לְמַחֲרַת הִתְבּוֹנְנָה הַמּוֹרָה בְּצִיּוּרֵי הַתְּלַמִּידִים. בְּאִשֶּׁר הִגִּיעָה לְמַחְבְּרָתָה שָׁל
דָּנָה, אָמְרָה בְּהִתְפַּעְלוֹת: "רְאוּ, יְלָדִים, דָּנָה צִיָּרָה אֶת עָלֵי הָעֵץ כְּחֵלִים. כַּמָּה
יָפָה! לְפַעֲמִים, בְּחֶרֶף הָעֵלִים נִרְאִים כְּהִים מְאוֹד, וְנִדְמָה שֶׁהֵם כְּחֵלִים. הָאֵם
לְכֹךְ הִתְבּוֹנְנָת דָּנָה?" שָׂאָלָה הַמּוֹרָה.

דָּנָה כּוֹפֶכֶה רֹאשָׁה וְאָמְרָה בְּשִׁקֵּט: "לֹא, לֹא לְכֹךְ הִתְבּוֹנְנָתִי. פְּשוּט לֹא הָיָה לִי
עֶפְרוֹן יָרֵק."

"וְלָמָּה לֹא שָׂאָלְתְּ עֶפְרוֹן מַחְבְּרָתְךָ?"

דָּנָה הִחְרִישָׁה וְסוּנְיָהּ הִסְמִיקָה וּמְלַמְלָה: "רְצִיתִי לָתֵת לָהּ, וְהִיא לֹא רְצָתָה
לְקַחְתָּ."

הַמּוֹרָה הִבִּינָה, גַּם הִילָדִים בְּפִתְחָה הִבִּינוּ.

וְאִז אָמְרָה הַמּוֹרָה: "כְּשֶׁנּוֹתְנִים, צָרִיךְ לָתֵת, כֹּךְ שִׁיְהִיָּה רָצוֹן לְקַחְתָּ."